

σμούς τοῦ Σχικῶ ἤ, ἐὰν τοὺς ἤκουεν, οὐ-
τοι δὲν ἠδύναντο νὰ καθισχυάσων αὐτόν.

— Ἀπωλέσθην, ἔλεγεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ,
ἀπωλέσθην! Ἡ ἐξ ὕψους αὕτη φωνὴ θὰ
μὲ θανατώσῃ.

— Φωνὴ ἐξ ὕψους! ἐπανελάθεν ὁ Σχι-
κῶ. Ἀ! αὐτὴν τὴν φορὰν πλανᾷσαι. Φωνὴ
ἐκ πλαγίου τὸ πολὺ, ἔπρεπε νὰ εἴπῃς.

— Πῶς! φωνὴ ἐκ πλαγίου; ἠρώτησεν
ὁ Ἑρρίκος.

— Αἶ, ναί, δὲν ἀκούεις, λοιπόν, τέ-
κνον μου, ὅτι ἡ φωνὴ προέρχεται ἐξ ἐκεί-
νου τοῦ τοίχου; Ἑρρίκει, ὁ ἀγαθὸς Θεὸς
κατοικεῖ εἰς τὸ Λαύδρον. Κατὰ πᾶσαν πι-
θανότητα, ὡς ὁ Κάρολος Ε', διέρχεται διὰ
τῆς Γαλλίας, ὅπως κατέλθῃ εἰς τὸν ἄδην.

— Ἀθλίε! βλάσφημε.

— Εἶνε μεγάλη τιμὴ δι' ἐσέ, Ἑρρίκει.
Σοὶ ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι εἶσαι πολὺ ψυχρὸς
ἐνώπιον τοσαύτης τιμῆς. Πῶς! ὁ ἀγαθὸς
Θεὸς εὐρίσκεται εἰς τὸ Λαύδρον, τὸν χω-
ρίζει ἀπὸ σὲ λεπτός τοίχος καὶ δὲν ὑπάρ-
χεις νὰ ἐπισκεφθῇς αὐτόν; Ἐλα, ἔλα, Βα-
λοῦ, ἡ συμπεριφορὰ σου εἶνε ἀνάρμοστος,
δὲν εἶναι ἄβρα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τεμάχιον ξύλου
ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀκρότητι καὶ ἐφώτισε τὸ πρῶ-
τον τοῦ Σχικῶ, τὸ ὅποιον ἐξέφραζε το-
σούτην φαιδρότητα καὶ εἰρωνείαν, ὥστε ὁ
βασιλεὺς ἐξέπληγξεν.

— Καὶ πῶς! εἶπε, τολμᾷς νὰ ἐμπικίζῃς!
ταλμᾷς...

— Βεβαίως τολμῶ, εἶπεν ὁ Σχικῶ, καὶ
αὐτὸς ὁ Θεὸς θὰ τολμήσῃς μετ' ὀλίγον, ἄλ-
λως θὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος. Σκέφθητι,
λοιπόν, τέκνον μου, καὶ πράξον ὅ,τι σὲ
λέγω.

— Νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω...

— Ἐάν, τῷ ὄντι, ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἦναι
εἰς τὸ πλαγινὸν δωματίον.

— Ἀλλ' ἐάν ἡ φωνὴ λαλήσῃ ἐκ νέου;

— Μήπως δὲν εἶμαι ἐγώ, τῷ ἀπαντή-
σω; Μάλιστα εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξακολου-
θίσω νὰ ὀμιλῶ ἐν ὀνόματί σου, διότι οὐ-
τως ἡ φωνὴ θὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶσαι σύ,
διότι ἡ θεία φωνὴ εἶναι πολὺ εὐπιστος καὶ
καθόλου δὲν γνωρίζει τοὺς ἀνθρώπους τῆς.
Τί περίεργον! ὀγκανίζω πρὸ ἑνὸς τετάρ-
του τῆς ὥρας καὶ ἀκόμη δὲν μ' ἐγνώρισεν.
Αὐτὸ εἶναι ταπεινωτικὸν διὰ τὸν παντε-
πότην.

Ὁ Ἑρρίκος συνωφρυνόθη, διότι ὁ Σχικῶ
εἶχεν εἰπεῖ αὐτῷ τόσα πράγματα, ὥστε ἡ
ἀπίστευτος εὐπιστία του ἐκλονίσθη.

— Νομίζω, ὅτι ἔχεις δικαίον, Σχικῶ,
καὶ μοὶ ἔρχεται ἐπιθυμία...

— Λοιπόν, ὑπάγε! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὠ-
θήσας αὐτόν.

Ὁ Ἑρρίκος ἠνέφωξεν ἀθρόωως τὴν θύ-
ραν τοῦ διαδρόμου, ὅστις ἦγε πρὸς τὸ γει-
τονικὸν δωματίον, τὸν ἀρχαῖον θάλαμον
τῆς προφυ τοῦ Καρόλου Θ', ἐν ᾧ νῦν ἔ-
μενεν ὁ Σαίν - Λύκ. Μόλις δ' εἶχε βαδίσει
τέσσαρα βήματα, ἤκουσε τὴν φωνὴν δι-
πλασιάζουσαν τὰς ἐπιπλήξεις, ἐνῶ ὁ Σχικῶ
ἀπεκρίνετο δι' ἐκφράσεων μετανοίας.

— Ναί, ἔλεγεν ἡ φωνὴ, εἶσαι ἀστατος
ὡς γυνή, μαλθακὸς ὡς σιδηρὸς καὶ διε-
φθαρμένος ὡς ἔθnikός.

— Μήπως πταίω ἐγώ, ἔλεγεν ὁ Σχικῶ,
κλαυθμηρίζων, Ὑψίστε Θεέ! ἀφοῦ ἐπλα-
σες τὸ δέρμα μου τόσον ἄβρον, τὰς χεῖράς
μου τόσον λευκάς, τὴν ῥίνα τόσον λεπτὴν
καὶ τὸ πνεῦμα τόσον εὐμετάβολον! Ἀλλὰ
τετέλεσται, Θεέ μου! Ἀπὸ τῆς σήμερον
θὰ φέρω μόνον ὑποκάμισα ἐκ χονδρῶ ὑ-
φάσματος, θὰ βυθισθῶ ἐν τῇ κόπρῳ, ὡς ὁ
Ἰάβ, καὶ θὰ τρώγω κόπρον ἀγελάδος, ὡς
ὁ Ἰεζεκίηλ.

Ἐν τούτῳ ὁ Ἑρρίκος προῦχῶρει ἐν
τῷ διαδρόμῳ, παρατηρῶν μετ' ἐκπλήξεως,
ὅτι, ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνετο τοῦ κοιτῶνός
του, ἡ φωνὴ τοῦ Σχικῶ ἤλαττο, ἐνῶ
ἡ φωνὴ τοῦ μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγομένου
ἐνισχύετο, φαινόμενη, ὅτι τῷ ὄντι ἐξήρ-
χeto τοῦ θαλάμου τοῦ Σαίν - Λύκ.

Ὁ Ἑρρίκος ἐμελλε νὰ κρούσῃ τὴν θύ-
ραν τούτου, ὅτε διέκρινεν ἀκτῖνα φωτός,
ἐξερχομένην διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ.

Πρόσκολλησας, λοιπόν, τὸν ὀφθαλμὸν
του εἰς τὴν ὀπὴν ταύτην, παρατήρησεν ἐν-
τὸς τοῦ θαλάμου.

Ἀφ' ὧν ὁ Ἑρρίκος, ὡχρότατος πρότε-
ρον, ἐγένετο καταπόρφυρος, ἐγερεθείς δ' ἔ-
τριψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἵνα διακρίνῃ
σαφέστερον ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ
ὅτι ἔβλεπε.

— Διάβου! ἐψιθύρισε, εἶναι δυνατὸν
νὰ ἐτόλμησαν νὰ μ' ἐμπικίζωσι τοιοῦτοτρό-
πως;

Ἰδοὺ δὲ τί ἔβλεπε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ
κλειθροῦ:

Ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ θαλάμου, ὁ Σαίν -
Λύκ, περιβεβλημένος ἐσώβακρον ἐκ μετα-
ξῆς καὶ κοιτωνίτην, ἐφώναζεν ἐντὸς μακροῦ
κωνικοῦ σωλήνος τὰς ἀπειλητικὰς λέξεις,
ὡς ὁ βασιλεὺς ἐξελάμβανεν ὡς τὸν θεῖον
λόγον· πλήσιον δ' αὐτοῦ καὶ στηριζομένη
ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἴστατο, ἐν λευκῇ καὶ
λεπτῇ περιβολῇ, νεκρὰ γυνή, ἥτις, ἀρπά-
ζουσα ἐκ διαλειμάτων τὸν σωλῆνα ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ Σαίν - Λύκ, ἐφώναζεν ἐν
αὐτῷ, καθιστῶσα βαρεῖαν τὴν φωνὴν τῆς,
πᾶν ὅ,τι ἐπῆρχετο εἰς τὸν νοῦν τῆς. Ἐκά-
στην διὰ τοῦ σωλήνος ἀπειλὴν διεδέχοντο
γέλωτες παραφύρου φαιδρότητες, διότι
ἤκουετο ὁ Σχικῶ κλαυθμηρίζων καὶ παρα-
πονούμενος, τὸν ὅποιον ἐξελάμβανον ἀντὶ
τοῦ βασιλέως, διότι ἀπαρμιλλῶς ἐμμεῖτο
αὐτόν.

— Ἡ Ἰωάννα δὲ Κοσέ εἰς τὸν θάλαμον
τοῦ Σαίν - Λύκ, μία ὀπὴ εἰς τὸν τοῖχον,
τοιοῦτος πρὸς με ἐμπαιγμός! ἐψιθύρισε
ὑποκῶφως ὁ Ἑρρίκος. Ὡ! οἱ ἀθλίοι! θὰ
μοὶ τὸ πληρώσωσιν ἀκριβῶς!

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι δὲ φράσεως ὑβρι-
στικωτέρας τῶν προηγουμένων, ἀπαγγελ-
θείσης ὑπὸ τῆς κυρίας Σαίν - Λύκ, ὁ Ἑρ-
ρίκος, ὀπισθοδρομήσας καθ' ἐν βῆμα, διὰ
λακτισματος ἰσχυροτάτου δι' ἑνα θηλυ-
πρεπῆ, ἠνέφωξεν τὴν θύραν, τῆς ὁποίας οἱ
στρόφιγγες σχεδὸν ἀπεσπάρσθησαν καὶ τὸ
κλειθρον κατέπεσεν.

Ἡ Ἰωάννα ἡμίγυμνος καὶ ἀφείσα τρο-
μερὰν κραυγὴν, ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν παρα-
πετασμάτων, διὰ τῶν ὁποίων περιετυλίχθη.

Ὁ Σαίν - Λύκ, κρατῶν εἰσέτι τὸν σω-
λῆνα καὶ ὡχρὸς ἐκ τοῦ τρόμου, ἐγονυπέ-

τησεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὡχρὸς ἐκ
τῆς ὀργῆς.

— Ἀ! ἐκράυαζεν ὁ Σχικῶ ἐκ τοῦ
βάθους τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, ἂ! εὐ-
σπλαγχνίαν! ἐπικαλοῦμαι τὴν παρθένον
Μαρίαν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους... λιπο-
θυμῶ, ἀποθνήσκω.

— Ἀλλ' ἐν τῷ γειτονικῷ θαλάμῳ, οὐ-
δὲν τῶν προσώπων τῆς κωμικῆς σκηνῆς,
ἦν ἀφηγήθημεν, εἶχεν εἰσέτι λαβεῖν τὴν
δύναμιν νὰ λαλήσῃ, διότι τόσον ταχέως
ἡ σκηνὴ εἶχε μεταβληθῇ εἰς τραγικὴν.

Ὁ Ἑρρίκος διέκλυε τὴν σιγὴν, διὰ μιᾶς
λέξεως καὶ τὴν ἀκίνησιον δι' ἑνὸς νεύματος.

— Ἐξέλθετε, εἶπε, προτείνων τὴν
χειρὰ.

Ἐνδοὺς δ' εἰς τὴν ὀρμὴν ὀργῆς ἀνα-
ξίας βασιλέως, ἤρπασε τὸν σωλῆνα ἀπὸ
τῶν χειρῶν τοῦ Σαίν - Λύκ καὶ ὕψωσεν
αὐτόν, ὅπως τὸν κτυπήσῃ. Ἀλλὰ τότε
καὶ ὁ Σαίν - Λύκ ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, εἰμὶ εὐγενὴς
καὶ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ κτυπή-
σητε εἰμὶ εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἑρρίκος ἀπέριψε βιαίως τὸν σω-
λῆνα. Ἐλαβε δὲ τὴν αὐτόν, ἦτοι ὁ Σχι-
κῶ, ὅστις, ἀκούσας τὸν θόρυβον τῆς θραυ-
σθείσης θύρας καὶ κρίνας ὅτι ἡ παρουσία
μεσάζοντος δὲν ἦτο περιττή, προσέδραμε
παραχρῆμα.

Ἀφείς τὸν Ἑρρίκον καὶ τὸν Σαίν - Λύκ
νὰ ἐξαμαλύνωσι τὴν διαφορὰν των ὡς ἡ-
δύνατο, ἔσπευσε πρὸς τὸ παραπέτασμα,
ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἐμάντευσεν, ὅτι ὑπε-
κρύπτετο τις καὶ ἀπέσυρε, φρικιώσαν, τὴν
ἀτυχῇ γυναῖκα.

— Καλέ! καλέ! ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ
μετὰ τὸ ἀμάρτημα! Καὶ ἀποπέμψεις αὐ-
τούς, Ἑρρίκει;

— Ναί, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Τότε περίμενε, θὰ γίνω ὁ ἐξολο-
θρευτὴς ἄγγελος.

Παρεμβὰς δὲ μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ
τοῦ Σαίν - Λύκ, προέτεινε τὸν σωλῆνα ὡς
πυρίνην ῥομφαίαν, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς
τῶν δύο ἐνόχων καὶ εἶπεν:

— Οὗτος εἶναι ὁ παράδεισός μου, τὸν
ὅποιον ἀπωλέσατε διὰ τῆς παρακοῆς σας.
Σὰς ἀπαγορεύω νὰ εἰσέλθῃτε ἐντὸς αὐτοῦ.

Εἶτα, κλινὰς πρὸς τὸ οὖς τοῦ Σαίν -
Λύκ, ὅστις περιεπτύσσετο τὴν σύζυγόν
του, ἵνα, ἐν ἀνάγκῃ, προστατεύσῃ αὐτὴν
κατὰ τῆς ὀργῆς τοῦ βασιλέως:

— Ἐάν ἐχῃτε καλὸν ἵππον, εἶπε, σκα-
σατέ τον, ἀλλ' ἀπομακρύνθητε εἰκοσι λεύ-
γας μέχρι τῆς αὐρίου.

[Ἐκτετατὴ συνέχεια]

Δμλ.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Φανταστικὸν διήγημα.

Α'

Οὐδεὶς ἱππότης ἦτο οὔτε εὐμορφότε-
ρος, οὔτε γενναϊότερος, οὔτε πλουσιώτε-
ρος, οὔτε ἀγαθώτερος τοῦ Ὀλάφ. Κατα-
γόμενος ἐξ οἰκογενείας ἐπιφανοῦς, εἶχε
πάσας τὰς ἀρετὰς, ἐξ ὧν πᾶσα χαρὰ,

εἶχε πλοῦτον ἀμύθητον, ἐξ οὗ πᾶσα ἡδονὴ καὶ ἀπόλαυσις. Πάντες τον ἐφοβούντο, τὸν ἐτίμων, τὸν ἡγάπων, οἱ δὲ ἰσχυρότατοί τον ἐφθόνουν. Οὐδενὸς ἐστερέετο ὁ Ὀλᾶφ, διότι καὶ αὐτὴ ἡ νεότης, ὁ ἀπαράμιλλος οὗτος θησαυρός, ὁ φρουρός καὶ κύριος πάντων τῶν ἄλλων θησαυρῶν, θησαυρός διαρρέων καθ' ὅσον συνάγεται, ἔστεφε τὸ μέτωπον τοῦ Ὀλᾶφ διὰ τοῦ πολυτίμου ἄμα καὶ ἐφημέρου στέμματός του. Ὁ Ὀλᾶφ ἦτο εἰκοσιν ἐτῶν!...

Διατί λοιπὸν ἐφάνετο τοσοῦτο σύννους, διατί ἐφάνετο πάντοτε ὡς ἀναζητῶν τι; Αἱ εὐμορφόταται, αἱ εὐγενέσταται, αἱ φρονιμώταται νεάνιδες, εἶχον ζητήσῃ τὴν χεῖρά του. Ἀλλ' αὐτὸς ἀπέρριψεν ἀγερώχως πάσας αὐτῶν τὰς προτάσεις, τὰς εἶπ' ἐκ συμφέροντος εἶτε καὶ ἐξ εἰλικρινείας γινομένης, λέγων ὅτι δὲν ἦτο ἀκόμῃ καιρὸς νὰ στήσῃ τὴν φωλεάν του.

Λαοὶ προσήνεγκαν αὐτῷ τὴν βασιλείαν. Ἀλλ' αὐτὸς προτιμῶν τοῦ σκήπτρου τὸν πύργον του τὸν παλαιὸν καὶ τὰ πυκνὰ καὶ ἀπέραντα δάση, ἀπέρριπτε τὴν τιμὴν ταύτην.

Τί λοιπὸν ἐζήτηι; τί ἤθελε; τί προσεδόκα;

Ὁ Ὀλᾶφ ἐθήρευε, διότι ἦτο ζωηρός, ἡλίσυε διότι ἦτο μελαγχολικός, ἀνεγίνωσκε διότι ἦτο φιλομαθέστατος, ποθῶν νὰ μάθῃ τὰς αἰτίας τῶν πραγμάτων, προσήυχετο διότι ἦτο πιστότατος εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων του, εὐηργέτει διότι ἦτο φύσει ἀγαθός, ἦτο ὀπλομαχος διότι ἦτο εὐγενής.

Τὸν δ' ἐκ τῶν ἀσχολιῶν του τούτων ὑπολειπόμενον χρόνον ἔδαπανα περιπλανῶν ἀσμένως τὴν διάνοιάν του πρὸς τὸ ἀπειρον διάστημα.

B.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ὀλᾶφ ἐγερεθεὶς πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐξῆλθε τοῦ πύργου του καὶ ἀνελθὼν ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς βράχου του, ἵνα παρασταθῇ κατὰ τὴν ἔγερσιν τῆς φύσεως, τὴν τοσοῦτον θαυμασίαν. Ἐν τῷ σκίῳ φῶτι δὲ ὅπερ εἶνε ταυτοχρόνως ὁ πέπλος τῆς κατακλινομένης Νυκτὸς καὶ τῆς ἐμφανιζομένης Ἡοῦς, ὁ Ὀλᾶφ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε διαγραφομένην ἀορίστως πῶς μορφήν γυναικείαν. Παρατηρεῖ προσεκτικώτερον προσπαθὼν νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα· ἡπατάτο ἄραγε; Ἐβλεπεν ὄνειρον, ἔχων ἀνοικτούς ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς του...

Αἶφνης φωνὴ γλυκυτάτη ἐκάλεσεν αὐτόν:

— Ὀλᾶφ!!! Ὀλᾶφ!! Ὀλᾶφ! ἔλεγεν ἡ φωνὴ βαθμηδὸν καταστελλομένη.

Ὁ Ὀλᾶφ, ὡς γνωστόν, ἦτο γενναῖος καὶ αἱ τρικυμῖαι τῆς φύσεως, αἱ ὀργαὶ τῶν ἀνθρώπων, αἱ μανίαι τῶν θηρίων οὐδέποτε τον ἐφόβισαν, καὶ ὅμως ἡ γλυκεῖα ἐκείνη καὶ μελωδικὴ φωνή, ἡ προφέρουσα τὸ ὄνομα του, τὸν ἐπάγωσε μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς ψυχῆς του.

— Ὀλᾶφ!!! Ὀλᾶφ!! Ὀλᾶφ! ἐπανελάθεν ἡ φωνὴ γινομένη ἐμμελεστέρῃ καὶ ἐπαγωγότερῃ...

Ὁ Ὀλᾶφ ἠσθάνθη ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις του. Τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ γῆ ὑπεχώρει ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ἡ μάλλον ὅτι τὸ σῶμά του ἵπτατο ὑπεράνω τῶν ὑψίστων κορυφῶν ἐν ταῖς ῥοδιζούσαις νεφέλαις, ὑφ' ὧν σκιαζόμενος ὁ ἥλιος παρεσκευάζετο εἰς τὴν γονιμοποιὸν αὐτοῦ πορείαν.

— Ὀλᾶφ! Ὀλᾶφ!! Ὀλᾶφ!!! εἶπεν ἐκ τρίτου ἡ φωνὴ ἀπότομος ὀλίγον καὶ ἐπιτακτικὴ. Σὺ εἶσαι αὐτοῦ, γόνε πῶν Ὀλᾶφ; Γυνὴ εἶσαι; Φοβεῖσαι;

— Ἐγὼ εἰμαι! ἀπεκρίθη ὁ νέος, προσβληθεὶς ὑπὸ τῶν λόγων τῆς φωνῆς, καὶ δὲν φοβοῦμαι. Τίς εἶσαι σὺ, ὁ κρυπτόμενος ἐν τῇ νεφέλῃ; Τί με θέλεις; καὶ τίني δικαιώματι ἐρχεσαι καὶ ταράττεις τὴν ἡσυχίαν μου;

— Ἐγὼ εἰμαι ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν τὰ πνεύματα ἐνεπιστεύθησαν τὴν τύχην σου. Ἐγὼ δὲν κρύπτομαι· ἀλλὰ σὺ δὲν με βλέπεις. Ἐρχομαι πρὸς σε, διότι με προσκαλεῖς ἐν ἀγνοίᾳ σου. Δὲν θέλω νὰ ταράξω τὴν ἡσυχίαν σου, ἀλλὰ κατὰ καθήκον ἐρχομαι νὰ σ' ἐρωτήσω τίνας ἔνεκα εἶσαι σύννους καὶ περίλυπος.

— Κατὰ καθήκον, εἶπες;

— Ναί, κατὰ καθήκον. Διότι σήμερον εἶνε ἡ μόνῃ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν μοι εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἀποκαλυφθῶ πρὸς σέ. Σήμερον θὰ σημάνη ἡ τελευταία ὥρα τῶν εἰκοσίων ἐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ σ' ὁμιλήσω. Πρὸ εἰκοσαετίας, ἀκριβῶς ταύτην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, σὲ εἶδον κατὰ πρῶτον, γεννώμενον. Μετὰ εἰκοσαετίαν θὰ σ' ἐπανιδῶ, καὶ ἡ συνέντευξίς μας ἐκείνη θὰ εἶνε ἡ ὑστάτη καὶ κρίσιμος. Τώρα ὀλίγας μόνον στιγμὰς θὰ μείνω πλησίόν σου· σπεῦσον λοιπὸν νὰ μοι εἴπῃς τί θέλεις.

Ἡ Μοῖρα, διότι Μοῖρα ἦτο ἡ καλοῦσα, ἐξηκολούθει μένουσα ἐν τῇ σκιά. Ἐὰν δὲ ὁ Ὀλᾶφ ἠδύνατο νὰ τὴν ἴδῃ, θὰ κατενόει τὴν παντοδυναμίαν τῆς προστατίδος του· διότι αὐτὴ εἶχε προσταξῇ τὸν ἥλιον νὰ σταθῇ, ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν ἀστρῶν ὑπήκουσεν ἀγογγύστως.

Γ'

Μετ' ὀλίγων στιγμῶν σιωπῆν ἡ Μοῖρα ἠρώτησε τὸν Ὀλᾶφ:

— Ἐνθυμεῖσαι, Ὀλᾶφ, τὰ ἔτη τῆς μικρῆς σου ἡλικίας;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

— Καὶ ἡ εἰκὼν ἄρχοντός τίνας ἰσχυροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς, ὅστις σε ἀνέτρεφεν ὡς ἀρμόζει εἰς παῖδα εὐγενῆ, εἶνε ἐπὶ ἐγκεχαράγμένη ἐν τῇ μνήμῃ σου;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλᾶφ.

— Πατὴρ σου ἦτο ὁ ἄρχων ἐκεῖνος. Δέν μοι λέγεις, ἀνευρίσκεις ἐν τῇ μνήμῃ σου ὥραϊαν τινα μορφήν γυναικείαν, γλυκυτάτην καὶ ἀκτινοβολοῦσαν ὡς ἡ μορφή τῶν ἀγγέλων; γυναικῆ ἐνώπιον τῆς ὁποίας καὶ οἱ ἀτρόμητοι ἄρχοντες ἐκλινον τὸ γόνυ, καὶ ἦτις σε ἐθλίβεν ἐν ταῖς ἀγκαλῆς τῆς διδάσκουσά σε νὰ ἀγαπᾷς τὸν Θεόν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλᾶφ.

Ἡ μήτηρ σου ἦτο. Πρὶν συμπληρώσης τὸ πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας σου, ἀπέθανον οἱ γονεῖς σου, καὶ ἀπέμεινες μόνος ἐν

μέσῳ γηραιῶν θεραπόντων. Ἐνθυμεῖσαι;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλᾶφ.

— Ἐκτοτε, ὑπέλαβεν ἡ Μοῖρα, ἔκτοτε ἐγὼ ἀντικατέστησα τοὺς ἀποθανόντας γεννήτοράς σου, χωρὶς σὺ νὰ ἔχῃς οὐδέμίαν περὶ τούτου εἰδήσιν. Ἐγὼ σοι παρέσχον τοὺς ἀρίστους τῶν διδασκάλων καὶ τὰ ἀρίστα τῶν παραδειγμάτων, σὺ δὲ ὠφελήθης προκόπτων εἰς τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν παιδείαν. Πᾶν ὅ, τι ἐπεθύμησας, τὸ ἀπῆλαυσες. Οὐδενὸς ἐστερήθης. Ἀλήθεια;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλᾶφ.

— Καὶ ἀείποτέ σε ἔσκεπον ὡς προστατίς σου ἀγρυπνός. Ἀλλὰ ἀπὸ διετίας σὲ βλέπω σύννουν καὶ τεταραγμένον, καὶ μάτην ἐρευνῶ νὰ εὕρω τὸ αἷτιον τῆς ταραχῆς σου. Τί χρειάζεται διὰ νὰ γίνῃς εὐτυχής; Τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ; Λέγε, ἀποκρίθητι.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλᾶφ.

— Ὅ, τι ζητῇς, Ὀλᾶφ, μὴ τυχὸν καὶ δὲν ὑπάρχῃ;

— Ὅ, τι ζητῶ ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Ὀλᾶφ.

— Τι λοιπὸν ζητεῖς;

— Τὴν Εὐτυχίαν!

Δ

Ἡ Μοῖρα δὲν ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' ἐσιώπησεν ὀλίγα δευτερόλεπτα. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ὁ Ὀλᾶφ ἐνόμισεν ὅτι βλέπει ὄνειρον. Ἀλλ' ἡπατάτο, διότι ἡ Μοῖρα διενεοῖτο: «Τὴν Εὐτυχίαν;... τὴν Εὐτυχίαν;... Καὶ πῶς νὰ τοῦ τὴν δώσω;» ὑπετονόθουζεν ἡ Μοῖρα, καὶ διὰ τῶν ποδῶν τῆς ἐπληττεν ἀνηλεῶς τὸν βράχον, οὕτινος θραυόμενα κατέπιπτον τὰ τεμάχια σωρηδὸν κάτω εἰς τὰς κοιλάδας.

Διὰ τῆς μαγικῆς ῥάβδου τῆς ἐπληξε τὸν γλωρὸν κλαδὸν πίτυος, καὶ ὁ τρυφερός αὐτοῦ φλοιὸς διερράγη· ἐκ τῆς πληγῆς δὲ ταύτης ἀνέβλυσε δάκρυ ῥητίνης, ὅπερ ἐξογκωθὲν διερράγη, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀνεπήδησε πνεῦμα τι, ὅπερ προσέκλινε μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ ἐνώπιον τῆς Μοῖρας, ἦτις το ἠρώτησεν:

— Εἰς ἐρεῖς ἐὰν αἱ φίλαι μου τῆς Τρομερᾶς Κοιλάδος εἶνε ταύτην τὴν ὥραν ἐκεῖ;

— Μάλιστα, δέσποινα, ἀπεκρίθη τὸ πνεῦμα.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ἡ Μοῖρα.

Καὶ παρευθὺς τὸ πνεῦμα ἐξηρανίσθη.

[Ἐκταὶ τοῦ κειμένου]

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Θ. Ρ. Κορώνην, Κ. Δ. Κ. μηχαν. Λάρισσαν, Γρ. Π. Π. Σινάνον, Σ. Θ. Β. Σπάρτην. Ἐλήφθησαν βιβλία ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Ι. Ν. Λεβαδείαν. Ἡμερολόγιον ἀπεστάλη. — κ. Θ. Σ. Καλάμας. Εὐχαριστοῦμεν. — κυρίαν Μαρ. Μ. Ζίκυνθον. Τὰ ἐλλείποντα φύλλα καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν. Τὰ φύλλα ἀποστέλλονται τακτικώτατα, ὥστε γίνονται εἰς τὸ ταχυρότερον. — κ. Π. Δ. Τ. Σόρον. Ἐλήφθη, ἀλλὰ δυστυχῶς λίαν ἀργά. — κ. Κ. Σ. Χ. Πύργον. Εὐχαριστοῦμεν, ἀλλ' ἐν καταλλήλῳ περιστάσει.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ μᾶς πέμψωσι τὰ ἐκ τῶν συνδρομῶν καὶ τῆς πωλήσεως καθυστεροῦμενα χρήματα, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των, νὰ μᾶς ἀποστείλωσι αὐτὴν ὅσον τάχιστα ταχυδρομικῶς.

ΑΘΗΝΑΙ·—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΙΩΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3'